

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **Š. K.,** zastoupené JUDr. Annou Kapsovou, advokátkou, se sídlem Všehrdova 525, Uherské Hradiště, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 7. 2011, č. j. 41 Ad 14/2011 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce JUDr. Anně Kapsové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 800 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností proti shora uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované o námitkách podaných proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2010, č. X, kterým byla zamítnuta stěžovatelčina žádost o invalidní důchod. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Ze žaloby podané ke krajskému soudu vyplývalo, že stěžovatelka se

domáhala, aby rozhodnutí o námitkách a jemu předcházející rozhodnutí o nepřiznání plného invalidního důchodu byla zrušena a věc vrácena žalované k dalšímu řízení, v jehož rámci bude přihlédnuto ke skutečnosti, že stěžovatelka je z mládí těžce tělesně a pohybově postižena a z toho důvodu jí náleží plný invalidní důchod. Stěžovatelka své zdravotní problémy v žalobě podrobně popisovala a žádala nové posouzení svého zdravotního stavu.

[2] Krajský soud vyšel z toho, že žalovaná rozhodnutím o námitkách rozhodla, že námitky se zamítají a rozhodnutí o nepřiznání plného invalidního důchodu se potvrzuje. V odůvodnění pak žalovaná uvedla, že rozhodnutím ze dne 24. 8. 2010 zamítla stěžovatelčinu žádost o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění"), neboť podle posudku OSSZ Zlín ze dne 2. 8. 2010 nebyla stěžovatelka plně invalidní, ale byla částečně invalidní. Podle tohoto posudku poklesla schopnost výdělečné činnosti stěžovatelky o 45 % a zároveň se nejednalo o zdravotní postižení odpovídající příloze č. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2009 umožňující soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek, ani o zdravotní postižení odpovídající příloze č. 4 této vyhlášky, značně ztěžující obecné životní podmínky. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka včas námitky, v nichž uvedla, že nesouhlasí s uvedeným rozhodnutím ani s posouzením zdravotního stavu. V námitkách se zaměřila na artrózu obou kyčelních kloubů II. stupně, deformitu a nehybnost pravého chodidla a zdravotní potíže, které nedovolují zapojit se do pracovního procesu ani na částečný úvazek.

[3] V rámci řízení o námitkách nechala žalovaná znovu posoudit zdravotní stav a pracovní schopnost stěžovatelky posudkem vypracovaným lékařem ČSSZ. Tímto posudkem ze dne 9. 12. 2010 bylo zjištěno, že stěžovatelka nebyla od 4. 5. 2006 do 1. 2. 2007 plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2009, nebyla ani částečně invalidní podle § 44 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění, v platném znění do 31. 12. 2009. Dále od 2. 2. 2007 do 31. 12. 2009 nebyla plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, v platném znění do 31. 12. 2009, ale byla částečně invalidní podle § 44 odst. 1 uvedeného zákona, v platném znění do 31. 12. 2009. Zároveň se nejednalo o zdravotní postižení odpovídající příloze č. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2009, umožňující soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek, ani se nejednalo o zdravotní postižení odpovídající příloze č. 4 citované vyhlášky značně ztěžující obecné životní podmínky. Tímto posudkem pak bylo zjištěno, že stěžovatelka je od 1. 1. 2010 invalidní podle 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jde o invaliditu I. stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost stěžovatelky o 45 %.

[4] Krajský soud v rámci dokazování nechal opětovně posoudit zdravotní stav stěžovatelky a ve věci byl vypracován posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, pracoviště Brno. Posudek byl vypracován dne 9. 6. 2011 ve správném složení posudkové komise. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatelky považuje posudková komise postižení pohybového aparátu při kombinaci postižení kloubů dolních končetin a páteře. Ve dvou letech byla stěžovatelka operována pro dysplazii na pravém kloubu kyčelním, absolvovala základní školu a má

střední vzdělání s maturitou. Při léčení úrazu pravé horní končetiny v roce 1979 bylo na neurologické klinice v roce 1980 konstatováno postižení pravé dolní končetiny zkratem a celkovou dystrofií svalstva, avšak bez poruchy stoje a chůze – pro pozvolné léčení algodystrofického syndromu pravé horní končetiny vysloveno podezření z možné dětské mozkové obrny v dětství, které však nebylo objektivně potvrzeno (úprava EMG nálezu po léčení). Při opakovaném posouzení zdravotního stavu v lednu roku 2006 konstatuje neurologické vyšetření postižení krční páteře při trvalé poruše statodynamiky páteře, kompensatorní skolióza při zkratu PDK 3 cm – nález potvrzen ortopedickým vyšetřením v březnu 2006 – známky počínající coxarthrosy vpravo, vlevo nedostatečné krytí hlavice na RTG, klinicky stav kompenzován. Při posouzení LPS OSSZ dne 3. 4. 2007 byla stěžovatelka uznána částečně invalidní na základě ortopedického vyšetření z 2. 2. 2007 – klinicky významná omezení hybnosti pravé kyčle asi o 1/2 a levého kyčle o 1/3 rozsahu. Přítomna hypotrofie PDK, zkrat 3 cm. Dnem 2. 2. 2007 přiznána částečná invalidita. Dále bylo konstatováno ortopedické vyšetření, které určilo hybnost kyčle vpravo i vlevo. Konstatována výrazná hypotrofie PDK, zkrat - 3 cm addukce přednoží bez možnosti inverze. Při doloženém ortopedickém vyšetření z 3. 5. 2010 se závěrem arthrosa kyčlí vpravo II. stupně a vlevo I. stupně s nezměněným rozsahem pohybu nebylo shledáno podstatné funkční zhoršení. Běželo o středně těžké funkční postižení s podílem postižení hybnosti páteře a poruchou pohybového stereotypu chůze při popsaném postižení. Posudková komise v závěru uvedla, že na základě prostudované dostupné zdravotní dokumentace, písemných vyjádření posuzované a znění žaloby považuje za rozhodující postižení kloubů kyčelních při vrozené dysplasii, pro kterou byla provedena vpravo operace ve dvou letech, PDK následně se zkratem, postižením chodidla zkrácením délky a rozsahu hybnosti v hleznu se sníženým obvodem lýtka a stehna. Posudková komise dospěla k závěru, že od 4. 5. 2006 do 1. 1. 2007 zdravotní stav neodpovídal plné ani částečné invaliditě, míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla stanovena dle kap. XV, oddíl F, položka 2, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., v platném znění, 25 %. Od 2. 2. 2007 do 31. 12. 2009 byla stanovena míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky podle kap. XV, oddíl A položka 1, písm. c) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., v platném znění ve výši 45 %, takže její zdravotní stav odpovídal částečné invaliditě dle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění do 31. 12. 2009. Od 1. 1. 2010 pak její zdravotní stav odpovídal invaliditě podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, kdy jde o invaliditu I. stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) téhož zákona, z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost o 45 %. Míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je stanovena podle kap. XIII, oddíl A, položka 1, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. v platném znění jako 35 + 10 = 45 %.

[5] Posudková komise se dále zabývala vývojem invalidity stěžovatelky a uvedla, že pro dlouhodobé vertebrogenní potíže v oblasti C páteře při trvalé poruše statodynamiky páteře při výše uvedeném postižení PDK zkratem bylo provedeno posouzení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, který ke dni 4. 5. 2006 z doložených objektivních nálezů a dřívějších posouzeních neodpovídal žádnému stupni invalidity. Dále pro opakované zhoršení zdravotního stavu kombinací postižení páteře a kloubů byla dnem 2. 7. 2007 přiznána částečná invalidita, od 1. 1. 2010 pak invalidita I. stupně pro středně těžké funkční postižení pohybového aparátu, především nosných kloubů s funkčně významným omezením. Bylo užito horní hranice možného rozpětí a pro ostatní postižení zvýšeno o 10

% - celkem tedy 45 %. Posudková komise neshledala objektivních prokazatelných skutečností pro hodnocení podle písm. c) a d). Nejednalo se o těžké funkční omezení se značným omezením hybnosti.

[6] Posudková komise se zabývala také námitkami stěžovatelky uplatněnými v žalobě. V žalobě uvedená tvrzení o celoživotním postižení DMO nebylo objektivními lékařskými zprávami opakovaně potvrzeno. Vyslovená domněnka při hospitalizaci na neurologické klinice v Brně v roce 1980 nebyla dále objektivně prokázána, naopak již v průběhu pobytu konstatováno zlepšení EMG nálezu v terénu algodystrofickém po poranění PHK, opakovaná pozdější neurologická vyšetření tuto diagnózu nikdy nezmiňují. Navržená komplexní vyšetření hybnosti, která posuzovaná uvádí, nepovažuje Posudková komise vzhledem k rozsáhlé zdravotní dokumentaci za nutné k posouzení pracovního potenciálu. Posudková komise konstatovala opakovanou nepřítomnost posuzované při jednání. Dále konstatovala, že podle dostupných lékařských zpráv nedošlo v průběhu let 2008 – 2010 k podstatnému zhoršení objektivních skutečností, které by měly být podkladem ke změně (navýšení) posudkového hodnocení. Hodnocení práce posudkových lékařů a doporučení pro práci Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí obsažené v žalobě a omluvě k jednání Posudkové komise bylo členy Posudkové komise vyhodnoceno jako subjektivní stanovisko posuzované. S uvedeným postižením byla stěžovatelka schopna vykonávat výdělečnou činnost jen v podstatně menším rozsahu a intenzitě, byla schopna rekvalifikace. Posudek byl vypracován k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované, tedy 28. 12. 2010.

[7] Krajský soud dospěl k závěru, že skutkový stav, tedy zdravotní stav žalobkyně byl správně zjištěn a také v souladu s právními předpisy náležitě posouzen. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí měla k dispozici všechny odborné nálezy ohledně zdravotního stavu stěžovatelky, všechny tyto odborné lékařské zprávy prostudovala a náležitým způsobem zhodnotila, podrobně se k nim vyjádřila, takže krajský soud neměl důvod pochybovat o objektivnosti posouzení zdravotního stavu stěžovatelky a závěrech, které byly v posudku Posudkové komise uvedeny a které jsou totožné se závěrem posouzení zdravotního stavu stěžovatelky lékařem ČSSZ, který vypracoval posudek v rámci námitkového řízení. Krajský soud se tedy s posudkem Posudkové komise a jeho závěry ztotožnil. Nebylo tedy prokázáno, že zdravotní stav stěžovatelky by odpovídal plné invaliditě podle zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2009, ani že by odpovídal invaliditě III. stupně podle § 39 odst. 2 písm. c) téhož zákona, ve znění účinném po 1. 1. 2010. Provedeným dokazováním byl zjištěn stejný skutkový stav, jaký vzal za základ svého rozhodnutí správní orgán, krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

II. Kasační stížnost

[8] Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností ze dne 4. 8. 2011, která byla po ustanovení zástupkyně pro řízení o kasační stížnosti doplněna ustanovenou zástupkyní stěžovatelky podáním ze dne 11. 10. 2011. Stěžovatelky namítá, že s rozhodnutím krajského soudu nesouhlasí, neboť je přesvědčena, že pro své závažné tělesné postižení je plně invalidní. Po narození prodělala dětskou mozkovou obrnu a po

celý život má závažné zdravotní obtíže, zvláště týkající se chůze a vůbec pohybu, a to pro onemocnění kloubů a páteře. Z tohoto důvodu stěžovatelka nemůže řídit osobní automobil a nemůže vykonávat ani běžné práce v domácnosti.

[9] Stěžovatelka dále uvádí, že se odvolává na průběh dosavadního řízení o přiznání plného invalidního důchodu a je přesvědčena, že v řízení měly být provedeny další důkazy, zvláště posudky znalců z oboru ortopedie a neurologie klinickým pracovištěm.

[10] Kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu považuje stěžovatelka za nesprávný pro nesprávné posouzení otázky v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť z lékařské zprávy OSSZ není zřejmé, v jakém složení zasedala posudková komise, dále není zřejmé, z jakých podkladů tato komise vycházela při svém posudkovém hodnocení a posudkovém závěru. Rozhodnutí proto považuje stěžovatelka za nesprávné a žádá, aby její žádosti bylo vyhověno a přiznán jí plný invalidní důchod.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] V kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje stížnostní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Z obsahu kasační stížnosti lze však dovodit, že se stěžovatelka dovolává důvodu obsaženého v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť namítá, že nebyl dostatečně zhodnocen její zdravotní stav. Neúplné a nepřesvědčivé posouzení zdravotního stavu se v řízení o dávkách důchodového pojištění podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem považuje podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, publikovaný pod číslem 511/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dostupný na www.nssoud.cz) za jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Námitky stěžovatelky týkající se lékařské zprávy OSSZ je pak podle názoru Nejvyššího správního soudu třeba podřadit pod stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je též zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud nejprve odkazuje na svou předcházející judikaturu, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 3 Ads 55/2011 - 109, dostupný na www.nssoud.cz, ze kterého se podává: *Správní rozhodnutí žalované o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění posuzuje podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové*

komise. Posudek uvedené posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Dále Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, č. j. 4 Ads 81/2009 - 46, dostupný na www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že *při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se vychází ze zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření, nikoliv ze subjektivních pocitů a stesků žalobce.*

[15] V projednávané věci stěžovatelka nijak nepolemizuje v kasační stížnosti se závěry posudku Posudkové komise Ministerstva práce o sociálních věcí, který byl proveden jako určující důkaz v řízení před krajským soudem. Stěžovatelka pouze uvádí subjektivní hodnocení svých zdravotních obtíží a subjektivní domněnku, že tyto potíže byly způsobeny dětskou mozkovou obrnou. Přitom však závěry posudku Posudkové komise vyloučily, že by stěžovatelčiny zdravotní obtíže byly způsobeny dětskou mozkovou obrnou. V posudku se uvádí, že v žalobě uvedená tvrzení o postižení dětskou mozkovou obrnou nebyla objektivními lékařskými zprávami opakovaně potvrzena. Vyslovená domněnka při hospitalizaci na neurologické klinice v Brně v r. 1980 nebyla dále objektivně prokázána, naopak již v průběhu pobytu bylo konstatováno zlepšení EMG nálezu v terenu algodystrifickém po poranění PHK. Opakovaná pozdější neurologická vyšetření tuto diagnosu nikdy nezmiňují.

[16] Jak vyplývá z výše uvedené předcházející judikatury Nejvyššího správního soudu a také ze zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, provádějí posuzování zdravotního stavu pro účely soudního řízení posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. V případě, kdy není pochybností o správnosti a úplnosti tohoto posudku, není namístě zpracování znaleckého posudku v soudním řízení, jak vyplývá i z předcházející judikatury Nejvyššího správního soudu – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, dostupný na www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá: *V řízení o přezkoumání rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o odnětí plného invalidního důchodu, tedy dávky důchodového pojištění podmíněné zdravotním stavem, si soud vyžádá posouzení zdravotního stavu občana od Ministerstva práce a sociálního věcí, které jej učiní prostřednictvím svého orgánu – posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona ČNR č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném od 1. 1. 1998) ve složení stanoveném § 3 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, ve znění vyhlášky č. 28/1993 Sb. a vyhlášky č. 139/1998 Sb. Podaný posudek hodnotí soud jednotlivě i v souhrnu s ostatními důkazy jím provedenými i s důkazy provedenými V řízení před správním orgánem; ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného (§ 77 odst. 2 věta druhá s. ř. s.). Nevzbuzuje-li obsah podaného posudku pochybnosti o své úplnosti a správnosti, není odůvodněn požadavek žalobkyně na doplnění dokazování ustanovením znalce z oboru zdravotnictví (podle § 127 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.).* V projednávané věci posudek Posudkové komise provedený v řízení před krajským soudem nevzbuzuje pochybnosti o své úplnosti s správnosti. V provedeném posudku se Posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, i s těmi, které stěžovatelka namítala, a své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Z posudku je

zřejmé, že zdravotní stav stěžovatelky byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jí tvrzeným obtížím. V posudku je uvedeno, že zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu. Posudek též obsahuje určení procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti určenou v souladu s příslušnými právními předpisy s přihlédnutím také k ostatním zdravotním postižením stěžovatelky. Nelze tak souhlasit s námitkami stěžovatelky, že v řízení před krajským soudem měly být provedeny další důkazy znaleckými posudky z oboru ortopedie a neurologie.

[17] Pokud jde o stěžovatelkou namítané nedostatky lékařské zprávy OSSZ Zlín, je třeba vycházet z toho, že v řízení o námitkách bylo provedeno další posouzení zdravotního stavu lékařem ČSSZ. Závěry tohoto posouzení zdravotního stavu stěžovatelky (pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 45 %) se též shodují s posudkem provedeným Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že stěžovatelčina námitka týkající se posudku OSSZ Zlín není důvodná, neboť rozhodující pro přiznání stěžovatelkou požadované dávky je rozhodující posouzení zdravotního stavu a to bylo provedeno nezávisle na posudku OSSZ Zlín opakovaně s totožným závěrem, že u stěžovatelky nastal pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 45 %, který neodůvodňoval přiznání plného invalidního důchodu (po 1. 1. 2010 invalidního důchodu III. stupně).

[18] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná a zamítl ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení podle zákona (srov. ust. § 60 odst. 2 s. ř. s.).

[20] Stěžovatelce byla usnesením krajského soudu ze dne 9. 8. 2011, č. j. 41 Ad 14/2011 - 45, ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Anna Kapsová, advokátka. Ustanovená zástupkyně stěžovatelky zaslala soudu přípisem ze dne 3. 1 2012 vyúčtování odměny, ze kterého vyplývá, že není plátcem DPH a požaduje odměnu za 3 úkony právní služby, a to 4. 8. 2011 – převzetí a příprava zastoupení, 4. 8. 2011 – sepis kasační stížnosti a 11. 10. 2011 – doplnění kasační stížnosti, celkově částku 1950 Kč včetně režijních paušálů.

[21] K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelce byla zástupkyně pro řízení o kasační stížnosti ustanovena usnesením krajského soudu ze dne 9. 8. 2011. Zastoupení vzniklo na základě tohoto usnesení soudu o ustanovení zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tedy nemůže ustanovené zástupkyni stěžovatelky přiznat odměnu za úkony, které časově předcházejí tomuto rozhodnutí o ustanovení. Proto Nejvyšší správní soud přiznává ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměnu pouze za jeden úkon právní služby, a to za doplnění kasační stížnosti ze dne 11. 10. 2011. Podle

ust. § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“) se za tarifní hodnotu ve věcech důchodového pojištění považuje částka 1000 Kč. Sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby je pak podle § 7 bod 2 advokátního tarifu 500 Kč. K této odměně náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 1 x 300 Kč. Odměna ustanovené zástupkyně stěžovatelky se nezvyšuje o DPH, neboť ustanovená zástupkyně stěžovatelky není plátkyní DPH. Nejvyšší správní soud tedy přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatelky celkem odměnu za zastupování a hotové výdaje ve výši 800 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu